

ASSOCIATION MUSEE DES POUPEES ET DES NOUNOURS/Nukkenallemuseo ry.,
jäsenmaksu aikuinen 22€ ja nuori 12€
IBAN: FI79 5539 0220 0134 02 BIC: OKOYFIHH
4, rue de l'Estrangladou, 30350 Lézan, France Lézan, le 8 juillet 2017

Keskiviikkona oltiin katsomassa uutta mahdollista museotaloa siskon kanssa St Ambroix kylässä noin 30km täältä. Ihastuttava keskiaikainen turistikylä ja talo, jossa 50m²:n kellariosa monine holvineen ja pienine kallioluolineen olisi tarkoitettu museota varten. Siinä satumaiset puitteet Nukkenallemuseolle. Tosin ei kovin isoja tiloja, minimuseona tämä pysyisi, mutta kaikki olisi samalla katutasolla, kuten vaaditaan nykyään esteettömyys normineen ja kaiken voisi saada vitriiniin lasin taakse. Se olisi jo itsessään saavutus. Sijainti olisi helposti löydettävissä keskellä turistikylää, joka on täynnä yleisötapahatunmia kuten Anduze. Se ei ole tämän Lézanin tapainen «nukkumalähiö». Hintaluokka on halvempaa kuin Anduzen kalliissa kylässä, koska sijainti on Alès'in pohjoispuolella Sevenneillä eikä täällä eteläpuolella. Tosin se on kauempana metropoleja Nîmes'ia ja Montpellier'ta, mikä tekee siitä kuulema halvempaa aluetta.

Siinä nyt on uusi mahdollisuus kotimuseoksi. Mutta ensin täytyy myydä tämä talo. Nämä talokaupat eivät ole mitään hokkuspokkus-temppuja, ennemminkin isoja kompakysymyksiä, joihin ei ole helppoja pakettiratkaisuja. Ajan kysymys. Alan valmistella taloani myyntiin, koska horisontissa näkyy nyt jotakin. Se motivoi. Ranskassa ei näy vielä nousukaudesta merkkejä kuten Suomessa on, nettisanomalehtien mukaan.

Pariisin Nukkemuseo sulkee ovensa syyskuussa. Heidän vuokrasopimuksensa päättyy, tilat eivät vastaa enää esteettömyysnormeja. He hakevat nyt uusia tiloja museolleen, joka on kansainvälisesti kuuluisa Nukkemuseo, amerikkalaisten ja muiden suosiossa. Mutta viime vuosien terroristiattentaatit Pariisissa ovat huomattavasti vähentäneet sen kävijämäärää. Ei kaikilla muilla museoillakaan mene kovin hyvin tällä hetkellä.

Dixou kuoli tammikuun viimeisinä päivinä ja jätti tyhjän paikan. Koko kevät on ollut suruaikaa. Eilen oltiin hakemassa uutta museokoiraa koiratarhasta, mutta tultiin ilman takaisin. Dixoun tapaista hyvää ja hauskaa museovahtia ei helpolla löydä.

Jos kerrataan alkuvuoden tapahtumia. Kevät on ollut viime vuotta hiljaisempi museossa. Mutta silti museokävijöitä on ollut vähän pitkin vuotta. « Mylly pyörii », vaikka hiljalleenkin välillä. Harrastusta tämä museotoiminta meille on eikä businessstä. « Parempi 100 ystävää maailmassa kuin 100 ruplaa taskussa », sanoo venäläinen sananlasku. Siinä meidän yhdistyksemme filosofiaa. Nukkenallemuseon ystäväpiiri kasvaa koko ajan, puhumattakaan uskollisesta jäsenpiiristämme. Kiitos kaikille!

Tulevasta kesäsesongista ei yhtään tiedä. Viime vuonna oli suuret odotukset ja sitten tulikin suuret pettymykset. C'est la vie. Eteenpäin ollaan menossa oli meillä sitten odotuksia tai pettymyksiä. Ja se on tärkeintä.

Kolme vuotta puuttuu, jotta voitaisiin juhlia 20 museovuotta! Toivossa on hyvä elää, mutta muistaa pitää, että jokainen vuosi on Armon vuosi.

Museoyhdistyksellämme on ollut tuloja tähän asti: 871€. Tarkempi budjetti määräytyy vasta

kesäsesongin jälkeen syksyllä, koska silloin tulevat päätulot.

Toukokuussa lähetin museokutsukirjeen Alès'in, Nîmes'in ja Montpellier'n kuntainliittoon. Saa nähdä oliko se vain paperin, painomusteen, postimerkin ja ajan haaskausta. Ei ollut, vaikka ei mitään kuuluisi. «Pulloposti» saapuu joskus jonnekin satamaan, niin uskotaan.

Maalis-huhtikuussa Salon de Provençen Nukkefestivaalit ja Barjacin antiikkimarkkinat kuuluvat jokakeväiseen ohjelmaan. Ne ovat PR-, aarteenmetsästyksen paikkoja ja tietopankkeja.

Keväinen nukketalo hommani oli viime kesänä ostettu andalusialainen 1900-alun nukketalo. Sinne laitoin paikoilleen lasiset ikkunarudut 10 ikkunaan. Niihin tein punaiset silkkiverhot ja lattialle puolipistoina kanavakankaaseen punaiset pellavalanka matot kahteen kerrokseen. Kalusteeksi ostin hopeiset miniatyyrihuonekalut. Yläkerrassa on kahvitarjoilu ja alakerrassa teetarjoilu posliinisten nukkejen seurassa. Hopeaesineistä kerron tarinan Aurinkokuningas Ludwid XIV:sta, joka sulatti hopeiset huonekalut Versaillesin linnasta rahoittaakseen sotarekensä. Hopeat olivat aristokraattien pahan päivän rahavara. Tuolla Versaillesin linnassa voi vain ihmetellä, voiko olla totta ympärillä kiiltävä kulta- ja hopeamäärä! Tässä kuvasarja nukketalo sisustuksestani:

<https://www.flickr.com/photos/myoldbearfreefr/sets/72157670552978630>

Viime päivinä sain tietää, että 1700-luvun katolinen reliikki vahanukkeni silkkipuvun pitsi on tehty oikeasta hopealangasta! Toisaalta katolinen kirkko on rikkauksia täynnä toisin kuin protestanttinen.

Suomimatkani oli toukokuussa reittiä: Montpellier-Franfurt Hahn-Vilna-Helsinki-Loimaa-Ypäjä-Forssa-Tukholma-Béziers. <https://museopaivakirja.blogspot.fr/2017/05/lezan-nimes-montpellier-frankfurt-hahn.html>

Järjestin Ryanairin jatkolennon Helsinkiin niin, että voin poiketa Vilnassa. Siellä olin mielenkiintoisessa ja monipuolisessa Kansallismuseossa. Baltian maat ovat uusi kiinnostava matkakohteeni. Espoossa piti käydä katsomassa uusia näyttelyitä Hevosenkä Lelumuseossa. Siellä olen ollut viimeksi, kun se oli Linnanmäellä Helsingissä. Oppipoikana kuljen kaikissa museoissa. Aina oppii uutta ja saa ideoita.

Kun nykyisin kansainvälisesti kaikissa (isoissa) lelumuseoissa on tehty lapsille leikkipaikkaa enemmän tai vähemmän, sellaisen pienen, jossa on lasten piirustuspöytä, voi tehdä myös tänne Nukkenallemuseoon, kun uudet isommat tilat löytyvät. Mutta ei mitään suurta «lastentarhaa» kuten usein näkee, on sitten ostoskeskuksissa, laivoissa, museoissa tai muualla.

Nukkenallemuseo on tarkoitettu ihan kaikille sukupolville 1-100 vuoteen, ei vain lapsille. Museo saa pysyä hiljaisena ajatuspaikkana, rauhan tyyssijana, jota on opittu kunnioittamaan jo lapsena. Ei pilata sitä metelillä ja äänekkäällä leikillä, silloin «tarinatalon» tarinat jäävät kuulematta.

Täytyy uskaltaa kulkea joskus myös vastavirtaan muotitrendeistä piittaamatta. Me ihmiset olemme erilaisia. Siksi museotkin voivat olla erilaisia. Ne voivat olla valtion isoja, yksityisiä pieniä, ammatti-, harrastelija- tai koti(seutu)museoita, klassisia, uusia, vanhoja,

huippu- ja vähemmän moderneja sellaisia, vanhanaikaisia pölyttyneitä, unohtuneita muisto-, aarre- tai kätkökammioita, jotka odottavat kaikki löytäjiään. Tätä vaihtoehtolistaa erilaisista museoista voisi jatkaa kekseliäisyyden mukaan. Siinä rikkautemme onkin!

Lontoon Lapsuuden museo on ihana kokoelmaltaan, sinne täytyy mennä aina uudestaan ja uudestaan, koska sen näkee eri tavalla joka kerta. Mutta sitä häiritsevät meluavat isot lapsiryhmät, joiden ääni kaikuu vanhassa museon isossa hallirakennuksessa moninkertaisena. Meluhaitta ainakin joillekin ihmisille.

Kesäkuun alkupuolella tuli 31 hengen bussiryhmä, joka oli varannut jo joulukuussa. Huomasi, että on parempi ottaa vastaan vain pieniä ryhmiä muutama henkilö kerrallaan, koska tilamme ovat pienet. Vaikka on sovittu, että he tulevat sisään 10 henkeä kerrallaan, ei se aina suju, vaan kaikki halusivat tulla yhdessä sisään tai ainakin mahdollisimman moni ja äkkiä. Ryhmäorganisaatio ei käytännössä toimi useinkaan. Ei sen paremmin aikuisilla kuin lapsillakaan. Täytyisi olla «armeijan kuri», jotta se toimisi. Useimmiten pipariksi menee.

Kesäkuussa paikallisradio tuli tekemään haastattelun radioon museosta. Se teki tunnetuksi meitä paikallisesti. Kantaväestö on meille vaikein tavoiteltava yleisö. En ole siihen enää panostanut paljoa. Huvittaa mainostaa paremmin siellä, mistä tulee vastakaikua, eli kauempana. Ei kuuroille korville kannata huutaa. Mutta lähimarkkinointi on myös tärkeää ja media on tässä tukena. Puhuttu- ja painettu uutisointi tehoaa parhaiten kylväestöön.

Kansainvälinen internet MuseumWeek-Museoviikko 2017 oli kesäkuussa: 4287 osallistujaa 90 maasta! Siinä mekin oltiin taas mukana yhtä innokkaana kuin kahtena edellisenä vuonna. Tuulahduksia tulee kaikkialta maailmasta museoiden kulissien takaa, salaisuuksiakin kuulee. 7 päivää 7 eri teemaa ja joka vuosi ne vaihtuvat. Joten monesta eri näkökulmasta pääsee sisälle museoihin takaovesta, joka ei ole koskaan ennen ole ollut auki ulkopuolisille. Vain tämä internetaika virtuaalimahdollisuuksineen tekee sen mahdolliseksi. Menestys on taattu, koska ennennäkönmättömät ovat nyt mahdollisuudet kaikilla «kutsua koko maailma kylään» ja varmasti vieraat viihtyvät. Huumorin höyrytämät museokäynnit eivät pitkästyä ketään. Siksi meitä on joka vuosi aina enemmän ja enemmän osallistumassa. Tänä vuonna Twitterin lisäksi Unescon sponsoroima MuseumWeek järjestettiin samalla myös muualla somessa. Tämä etämarkkinointi kantaa varmaan myös hedelmää ennen pitkää.

Satoi tai pastoi, kylmää tai kuumaa, nyt on se kauan odotettu kesä! Ja nautitaan tästä hetkestä. Tässä pieni runo Lukutunnin kirjasta II (Kuosmanen-Merenkylät, 1964):

Heikin kesämuistoja
Syksy saapuu, metsät peittyi,
puna-keltalehtiin.
Paljon hauskaa, hyödyllistä
kesämailla tehtiin.
Retkeiltiin ja kalasteltiin,
saatiin monta kalaa.
Haikeasti Heikin mieli
kesämaille palaa.

Hyvää kesää kaikille! Toivoo Ulla-Maija/puheenjohtaja/Nukkenallemuseo yhdistys ry.